

ESPERANZA

(HOOP)

René van Nie

met adviezen van oud-marinier Nick

.

Copyright Rene van Nie 2016.

“Shit meid, wij stinken, maar verdomme, ik hou van je.” Aniek, witte huidskleur en met een uitzonderlijk gespierd lijf, trekt Shireen, zwart en fonkelende ogen, tegen zich aan. Twee vrouwen van midden dertig in een smerige cel van hooguit 3 bij 3 meter op iets dat op een matras lijkt. Ze zijn naakt en strelen elkaar. Aniek sluit haar ogen, fluistert: “Maar waarom word jij morgen overgeplaatst, waarom laat je me alleen in deze hel?” Na een voorzichtige kus probeert Shireen het leed iets te verzachten. “Jouw dag komt ook schat, kan nooit lang meer duren.” Aniek probeert een glimlach “Na vijftien jaar in deze gevangenis zie ik dit niet meer gebeuren, ik kom hier nooit meer uit. Zal hier wegrotten en ik zal jou nooit meer zien.” Shireen legt een vinger op de lippen van Aniek. “Sttt, komt goed, komt goed. Ontspan, laat me je pijn wat verzachten, schat.” Ze beroert de borsten van Aniek, laat haar tong over haar lichaam gaan en verbergt dan haar mond tot diep in het kruis van haar vriendin, waarna de hel losbarst. Een vijftal vrouwelijke medegevangenen dringen de cel binnen en storten zich op de meiden. Heel even lijkt het er op dat ze het gaan afleggen maar dan ontworstelen ze zich uit de kluwen schreeuwende vrouwen en begint een gevecht op leven en dood. Maar de twee, tot voor kort nog in een liefdesspel, blijken vechtmachines te zijn. De eerste vrouw wordt uitgeschakeld door een karateschop van Shireen. Een tweede volgt als Aniek haar in een wurgende houdgreep neemt. Uiteindelijk blijft nog alleen een reuzin over en die beschikt over een lang en scherp mes. Daarmee raakt ze Shireen haar arm, haalt opnieuw uit maar dan schopt Shireen het mes uit haar handen en maakt Aniek het af door in haar maag te schoppen. De reuzin slaat dubbel en gaat ook tegen de vlakte. In nog geen drie minuten is het gebeurd. Dan komen de bewakers binnen en voeren Aniek en Shireen af. Ze krijgen geen tijd meer om afscheid te nemen en worden los van elkaar in een aparte cel gezet.

++++

De zon was nog net zo heet als vijftien jaar geleden. De omgeving even troosteloos. Maar het kon haar niets schelen. “Vrij,” mompelde ze, “zomaar van de ene dag op de andere.” Ze probeerde een lach. “Vijftien jaar Spaans geluld en de eerste woorden in vrijheid komen eruit in mijn moerstaal.” Ze sprak voor zich uit, voor zichzelf. Er was geen welkomstcomité. Er was niemand. Ze zuchtte. “Nou An, daar sta je dan in de brandende zon. Twintig uur vliegen van huis. Geen geld, geen kleren en geen idee wat je moet doen. Hoe kom ik ooit te weten waar ik mijn kind kan vinden? Terwijl dat kutwif van de ambassade had beloofd me op te halen.” Ze keek om zich heen. Een droge roodbruine vlakte met iets dat op een zandweg leek. Hier en daar een ruïne, onbewoonbaar en smerig. En boven alles uit, als een vesting, een grimmig en afgeleefd gebouw. De meest gevreesde vrouwengevangenis in heel Zuid-Amerika waar ze bijna de helft van haar leven had doorgebracht. De sporen van die hel waren af te lezen op haar gezicht. Maar haar felblauwe ogen waren niet gedooft, haar lichaam niet gebroken. Een afgetraind lichaam met geen gram vet te veel. Spieren en nog eens spieren en voor een vrouw van vierendertig jaar zag ze er goed uit. Geen schoonheid maar een gezicht dat opviel. Een gezicht waaruit karakter sprak. Ze keek nog een keer naar het monsterachtige gebouw, draaide zich toen abrupt om alsof ze de vijftien jaar van zich af wilde schudden en begon te lopen over de eindeloze zandweg. Maar een stofwolk aan de horizon deed haar aarzelen. “Shit, toch wel?” De stofwolk werd groter, kwam dichterbij en even later werd een zwarte auto zichtbaar. “Beter laat dan nooit,” mompelde ze en lachte even. “Ach kind, wat maken die vijftien minuten nog uit op vijftien jaar.” De auto kwam tot stilstand, het portier ging open en er stapte een man uit. In pak en met een keurig verzorgd uiterlijk “Mevrouw Aniek de Koning?”

Ze knikte bevestigend.

“Sorry, dat ik iets verlaat ben maar op het laatste moment werd mijn collega die u zou ophalen belast met een andere zaak. Ik hoop dat u mij wilt verontschuldigen voor dit ongemak en oh ja, mijn naam is Manfred, Nederlandse ambassade Peru, maar ik neem aan dat u dit al wist.” Hij stak zijn hand uit.

“Dat van die ambassade wel,” bevestigde Aniek, “maar van Manfred heb ik nog nooit gehoord. Klinkt Duits maar ik ben met alles tevreden.” Ze drukte zijn uitgestoken hand. “En waar wil je me hebben, van voren of van achteren in dit overmaatse monster?” Manfred schrok en trok zijn hand terug. Aniek lachte. “Nee man, grapje, ik bedoel naast je zitten op de voorbank of ergens achterin

plaats nemen.” Ze sprak de woorden ‘plaats nemen’ een beetje deftig uit. Manfred begreep het en gebaarde opgelucht naar de auto. “Eh, gewoon voorin hoor.” Hij liep snel om de auto heen en opende het portier. “Neemt u plaats graag. En uw bagage?”

“Welke bagage? Ik kom niet uit een vijfsterren hotel en ik was ook niet met vakantie in dat crematorium. Alles wat ik bezit draag ik mee in dit lullige plastic zakje.”

Manfred haastte zich met: “Oh. Nee, sorry, ik begrijp het, ik begrijp het. Maar dit is de eerste keer dat ik iemand moet ophalen hier eh in eh, nou ja u weet wat ik bedoel.”

Aniek klopte even op zijn schouder. “Goed lieve schat, rij nou maar en vertel me ondertussen waar we naar toe gaan.”

“Ja natuurlijk.” Hij keerde de auto en reed weg van het maanlandschap. “Tja, ik heb opdracht u naar een hotel te brengen. Verder weet ik het ook niet.”

“Zo lang jullie maar betalen, want ik heb geen cent.”

“Nee, nee,” haastte Manfred, “ik bedoel, dat wordt door de ambassade betaald en ik heb tweehonderd dollar als zakgeld voor u.”

“Perfect.” Aniek haalde opgelucht adem. “En daarna?”

“Dat weet ik niet, nog niet bedoel ik, maar ik dacht wel dat ze u een lening zullen geven voor een vliegticket naar Nederland. Of naar een ander land als u dat wilt. Dat is wel gebruikelijk als de cliënt geen familie of relatie heeft die daarvoor zorg draagt.”

Aniek ontspande een beetje. “Geen mens, niemand. En die paar centen betaal ik wel weer terug. Dus geen probleem verder en zolang de hotelkamer een bad heeft, zal ik je in mijn gebeden gedenken, Manfred, bij wijze van spreken dan want die God heeft me al lang geleden verlaten.”

Ondertussen kwam in de verte iets in beeld dat op een stad leek. “Lima, probeerde Manfred het gesprek gaande te houden. Maar het bleef stil in de auto. Onwillekeurig drongen zich bij Aniek wat gruwelbeelden van de afgelopen jaren op. Er kwamen tranen in haar ogen. “Verdomme, hou op zeur, shitmeid.”

Manfred schrok en legde zijn hand op haar schouder. “Het was erg zeker, ik bedoel,” hij wees even met zijn hand naar achter, “daar bedoel ik. Ja, ik heb uw dossier niet helemaal kunnen lezen, maar kan me er wel iets bij voorstellen.”

Aniek probeerde een glimlach. “Probeer het maar niet, dat gaat je voorstellingsvermogen ver te boven.”

Manfred slikte even en zocht naar woorden. “Maar vijftien jaar, voor zover ik heb begrepen is dat een record. Normaal houdt het toch met tien jaar op, dacht ik.”

Aniek knikte bevestigend. “Het zat een beetje tegen Manfred, maar ik had ook net zo makkelijk dood kunnen zijn.” Ze pauzeerde en haalde diep adem. “En er waren veel momenten dat ik naar die dood heb verlangd.”

Manfred aarzelde, verzamelde toen wat moed en vroeg, “maar waarom vijftien jaar? Ja, vergeef me dat ik het vraag, het is de eerste keer dat ik dit mee maak, maar voor drugssmokkel is dat toch uitzonderlijk veel?”

Aniek probeerde een lach, “niet als je een bewaker zijn pik afsnijdt omdat hij je wil verkrachten en hij dan door bloedverlies de moord stikt. Dan valt vijftien jaar nog wel mee.”

Het was wat veel voor Manfred en er kwamen blosjes op zijn bleke wangen. “Hemeltje lief, echt waar?”

Aniek knikte. “Voordeel was wel dat daarna geen van die viezeriken me nog durfde aan te raken.” Ze draaide naar Manfred. “Kijk, ik werd genaaid en verkracht vijftien jaar geleden. Wat me door mijn toenmalige vriendje was voorgesteld als een tropische vakantie bleek alleen maar opgezet om me met een koffer vol troep terug naar Nederland te sturen. Ik was net achttien en naïef. Geen idee wat ze in die koffer hadden gestopt. En om het verhaal compleet te maken werd ik de avond voor vertrek door hem en twee broers van dat frisse vriendje ook nog verkracht. Een soort waarschuwing dat ik snel moest oprotten. De rest is bekend, ik werd op het vliegveld gepakt en verdween achter de tralies. En daar bleek ik ook nog zwanger en kreeg een dochter. Wie van de drie de vader is, geen idee. En dat brengt me op de vraag, weten jullie wat er met mijn dochter is gebeurd? Daar heb ik in al die jaren nooit antwoord op gekregen.”

Manfred aarzelde en zocht naar woorden. “Eh, ik heb gehoord dat ze werd geadopteerd door een Nederlands echtpaar.”

“Goddank, in elk geval Nederlandse pleegouders.” Aniek legde haar hand op zijn schouder. “Maar namen, plaats, vertel me, kom op Manfred, ik moet het weten verdomme!”

Manfred slikte. “Lieve hemel, dat weet ik niet, echt niet. Dat wordt normaal gesproken nooit vrijgegeven.”

Aniek sloeg woedend tegen het raam van de auto. “Zoek het dan uit verdomme. Dat kan jij. Help me, alsjeblieft help me.”

“Dat eh, dat kan me mijn baan kosten.” Op het voorhoofd van Manfred drongen zich wat zweetdruppels op.

“Maar ik heb geen enkele behoefte nog verder te leven als ik mijn dochter nooit meer zal zien Manfred.”

Het bleef even stil en ze reden de smerige buitenwijk van Lima in. Maar Aniek had daar geen oog voor.

“Alsjeblieft Manfred, alsjeblieft. Ik smeeek je.” Ze keek hem aan, haar ogen vol tranen.

“Hemeltje. Laat me na denken. Geef me even de tijd. Maar meer dan een naam zal ik nooit kunnen vinden”.

“Perfect, dat is meer dan genoeg, de rest doe ik zelf wel. Misschien helpt het als je weet dat ik haar Esperanza heb genoemd.”

Manfred zuchtte. “Nou ja, alles op zijn beurt. Eerst het hotel en dan zien we wel waar we terecht komen.”

“Bij mij in bed wat mij betreft, maar dat wil ik je niet aan doen jongen. Je haalt de ochtend niet met een vrouw die vijftien jaar zonder man heeft gezeten.” Ze lachte door haar tranen heen en keek dankbaar naar hem op, aaide even over zijn wang.

“Nou ja, ik zou bijna zeggen dat ik van je houd Manfred. En als het je lukt om achter die naam te komen zal ik je nooit vergeten.”

“Ik doe mijn best, echt waar, ik zal mijn best doen mevrouw De Koning.”

Ze kwamen aan bij het hotel aan de rand van het centrum. Zo op het oog vier sterren waard. “Kijk, hier is een kamer op uw naam gereserveerd.”

“Ho effe, wel wachten graag, want ik heb geen enkel bewijs wie ik ben met alleen mijn plastic tasje. En ik zie er niet uit verdomme. Ga met me mee man.”

Manfred was ondertussen naar de andere kant van de auto gelopen en opende het portier.

“Natuurlijk, ik ga met u mee.” Aniek stapte uit en samen liepen ze naar een meisje achter de balie van het hotel. “This lady is mevrouw De Koning, her room is reserved and payed for by the Dutch Embassy.” Terwijl het meisje de reservering opzocht in een computer begon Aniek even te lachen. “Je lult in het Engels Manfred. Is je Spaans nog in de maak?” Manfred maakte een verontschuldigend gebaar. “Komt er aan, komt er aan, ik ben hier pas.”

“Señora. Here is your key,” onderbrak de receptionist.

“Gracias.” Aniek was duidelijk opgelucht. “Nou, prima geregeld, Manfred. En wat spreken we af?”

“Eh, voor de lunch morgenmiddag 12.00 uur, komt dat uit?”

“Jesus man, nee dan moet ik eerst even in mijn agenda kijken.” Ze begon weer te lachen.

“Natuurlijk lieverd, ik zal met smart op je wachten.” Ze legde haar hand op zijn arm. “Maar ik zie je wel met een gefronst koppie in het rond kijken, dat was al toen we uit de auto stapten. Ben je bang met mij gezien te worden of zo?”

Manfred schrok. “Eh, nee natuurlijk niet, maar ik dacht iemand van de ambassade te zien.”

“En?”

“Eh nee, maar het is zo druk hier dus zal ik me wel vergist hebben.”

“Nou, dan peer ik hem naar mijn kamer en meteen in bad en daarna ook nog het zwembad in.”

“Wacht even, uw geld.” Manfred gaf haar een enveloppe. “Voor de eerste levensbehoefte zal ik maar zeggen.”

“Oh ja, dank je wel. Je hebt geen idee wat het voor een gevoel is vrij te zijn Manfred. Dan ga ik ook meteen een brief aan mijn dochter schrijven.” Ze gaf hem snel een kus op zijn wang, liep naar de lift en ging in gezelschap van een aantal toeristen naar de vierde verdieping. Daar verliet ze samen met een paar mannen de lift, vond haar ruime chique kamer en liet zich met een vreugdekreet languit op het bed vallen.

Brief 156.

Lieve Esje, dit is dan mijn eerste brief aan jou in vrijheid. 155 keer eerder schreef ik al dat ik veel van je houd. Jij was en bent nog steeds de enige reden dat ik wil leven. En het gevoel dat ik op deze manier contact met je had, heeft me geholpen om deze hel te overleven. Of mijn brieven ooit bij je aankwamen is niet zo belangrijk want het adres ‘Esperanza de Koning, Amsterdam Nederland’ biedt daartoe weinig garantie. Bewust heb ik geen retouradres op de achterkant van de enveloppe gezet en alleen aan de postzegel valt het land van herkomst af te lezen. Ik hoop nu maar dat de post in Amsterdam al mijn brieven als onbesteld heeft bewaard dan kan ik ze ooit als dagboek bundelen voor je. Ja, lieve dochter van mij, nu is het dan eindelijk zo ver dat mijn zoektocht naar jou kan beginnen. Ik werd vandaag opgehaald door Manfred van de Nederlandse ambassade. Hij zal proberen om de naam van je adoptieouders te achterhalen. Eigenlijk mag hij dat niet doen, maar hij had duidelijk medelijden met me. Manfred is een lieve man, zo op het oog nog een jongen, maar de eerste normale man die ik in vijftien jaar heb gezien. Schoon en best wel knap, in tegenstelling tot de stinkende bewakers in de gevangenis die, zoals ik je al eerder schreef, van me afbleven nadat ik een van hen behoorlijk had verminkt om het maar zachtjes uit te drukken. Maar het was heel raar zo dicht naast Manfred te zitten en voor het eerst voelde ik me weer een beetje vrouw. Mijn lichaam gloeide maar dat heb ik niet laten merken al had ik het liefste met hem een stevige vrijpartij op de achterbank van de auto willen hebben. Ja lief kind,

vijftien jaar lang geen normale man. Wel vriendinnen natuurlijk al ben ik heel duidelijk niet als overtuigd lesbo – haha-, uit de strijd gekomen. Dat bleek vandaag wel weer. Nou, ik schrijf je dit in mijn luxe hotelkamer waar de ambassade me heeft ondergebracht. En dat bad lieverd, eindelijk een heerlijk schoon bad en een prachtig toilet zonder ongedierte. Wat een weelde. En morgen komt Manfred bij me lunchen. Ik hoop dat hij dan iets te weten is gekomen. Overmorgen vlieg ik terug naar Nederland en begint mijn zoektocht naar jou. En drie mannen. Maar daar zal ik je later wel meer over laten weten. Kussen van je liefhebbende moeder die vreselijk veel van je houdt. Xxxxx

Aniek had zich al ruim een half uur voor de lunchafspraak met Manfred aan een tafeltje in het restaurant geïnstalleerd. De eerste nacht in vrijheid had haar goed gedaan en ze zag er een paar jaar jonger uit. Nieuwe jurk, make-up op, om door een ringetje te halen. Van de tweehonderd dollar was bijna alles al verdwenen. Maar dat kon haar niets schelen. Al was ze wel even geschrokken van de prijzen die een paar honderd procent hoger waren dan wat ze vijftien jaar geleden gewend was. De brief aan haar dochter was al op de post en ze vroeg zich af wat de dag nu verder zou brengen.

Precies op tijd schoof Manfred bij haar aan. “Goedemiddag, mevrouw De Koning, ik hoef niet te vragen of u goed heeft geslapen, want u ziet prachtig uit.”

“Dank je wel jongen, zo voel ik me ook, wat een weelde. Een schitterend hotel en gelukkig niet hetzelfde hotel als vijftien jaar geleden, want dan had ik minder rustig geslapen.”

“Dan zou ik zeggen bestel wat u wilt en kijk niet naar de prijzen, de ambassade betaalt.”

Maar Aniek schoof de kaart van zich af. Keek Manfred doordringend aan en vroeg, “en?”

Manfred gaf geen antwoord maar pakte een klein papiertje uit zijn binnenzak en schoof dat naar haar toe. Met trillende handen vouwde ze het open en las: ‘Jansen’.

“Jansen,” mompelde Aniek, “of all names.”

Manfred knikte. “Ik weet het, dat maakt de zaak niet makkelijk, want Nederland zit vol met Jansens. En zoals ik al van tevoren dacht, geen adres.”

Aniek haalde haar schouders op, “kan me niet verdomme, al moet ik ze allemaal gaan opzoeken, vinden zal ik haar.”

Manfred pakte voorzichtig haar hand vast. “En dan nog iets. Ik verdwijn zo dadelijk uit beeld. Helaas zou ik zeggen. Maar dat is een opdracht van hogerhand.”

“Shit.” Aniek schrok. “Ben ik zo besmet?”

“Nee, dat niet, maar er spelen blijkbaar zaken die van groter belang zijn.”

“Maar heb je wel mijn ticket en paspoort en zo?”

“Ook dat gaat buiten mij om.”

“Maar wat dan? Ik kan moeilijk in dit klote land vast blijven zitten.”

“Dat zal niet gebeuren. Ik word zo dadelijk afgelost door een mijnheer die speciaal uit Nederland is gekomen voor u. Heel ongebruikelijk allemaal. Ik heb geen idee wie dat is maar ik weet wel dat hij alle benodigde documenten in zijn bezit heeft voor u.”

Aniek bleef even stil. Haalde diep adem en riep: “Nou dan bestel ik maar het duurste wat op de kaart staat nu het nog kan. En wat neem jij Manfred?”

“Niets helaas.” Hij stond op. “Uw bezoek dient zich al aan en ik moet plaats maken. Het ga u goed mevrouw De Koning.”

“Shit Manfred, kan je niet even blijven man, ik word hier doodnervus van.”

“Het ga u goed, mevrouw De Koning.” Manfred maakte een lichte buiging en verdween.

Aniek was totaal in verwarring. Haar lust om te eten was opeens verdwenen en ze schrok. Bijna geluidloos was er een man tegenover haar gaan zitten. Middelbare leeftijd, grijs haar, niet te groot, alledaags gezicht maar met een verzorgd uiterlijk.

“Mevrouw De Koning, fijn u te ontmoeten. Mijn naam is niet van belang want in wezen besta ik nog niet. Maar ik ben hier om u een voorstel te doen. Als u daar op in gaat zal dit uw leven veranderen al is dat niet zonder gevaar. Maar we weten dat u in kracht veel mannen de baas bent. Vijftien jaar trainen heeft van u een vechtmachine gemaakt. Zo is ook gebleken bij dat gevecht van enkele dagen geleden. Daarbij bent u zeer intelligent. Precies wat wij nodig hebben. Wij kennen uw achtergrond en weten dat u een vrouw met een missie bent. Onze belangen lopen daar parallel.”

Aniek was sprakeloos en wist toen alleen, “holy shit”, uit te brengen.

De man tegenover haar aan tafel bleef volledig kreukvrij. Hij knikte. “Met als bonus dat wij zullen helpen uw dochter te vinden.”

Aniek keek hem aan, haar ogen groot van verbazing. “Ik, eh, begrijp u niet zo goed, mijnheer, eh, nou ja, ‘what’s in a name’.”

“Precies, u slaat de spijker op de kop, Jansen bijvoorbeeld.”

Aniek schrok. “Hoe weet u..?”

“Neem het Manfred niet kwalijk, hij handelde in opdracht,” onderbrak de man zonder naam.

“Dus Jansen is niet de naam van de pleegouders. Wilt u dat zeggen?” Er maakte zich eerst teleurstelling maar meteen daarna woede van Aniek meester. “Ik word hier een beetje belazerd waar ik bij zit,” schreeuwde ze hysterisch.

De andere hotelgasten keken verstoord op van hun bordje maar dat kon Aniek weinig schelen.

“Ik heb vijftien jaar in een hel geleefd, mooie mijnheer, terwijl u lekker veilig achter de geraniums bij de centrale verwarming zat.”

De man maakte een verzoenend gebaar. “Dat is ver van de waarheid, mevrouw De Koning, maar daar gaat het nu niet om. Kijk, we hadden u al veel eerder uit die gevangenis willen halen maar nadat u die bewaker, laat ik maar zeggen had ingekort, was dat opeens niet meer mogelijk. We hebben u wel in de gaten laten houden en u had, zonder dat te merken, wel mensen in uw omgeving die u indien nodig zouden beschermen. Denk maar aan uw medegevangenen. Maria en Dolores en als laatste uw Nederlandse vriendin Shireen. Zo kan ik er nog een aantal opnoemen die elkaar de laatste jaren opvolgden. U weet zeker nog wel de gevechten die u had tegen een overmacht aan vrouwen en de hulp die u hierbij kreeg. En vergeet niet dat u in principe levenslang had moeten krijgen. Maar dat hebben we tot vijftien jaar weten te bekorten.”

Aniek probeerde wat te zeggen, maar haar strot zat dicht. Het was teveel. Haar vriendinnen, allemaal opzet dus. De liefdes voor haar waren een leugen, gespeeld. Ze kreunde even. “En Shireen?” De man knikte. “Ja, zij ook, maar ze heeft wel uw leven gered.” Ze haalde diep adem. “Weet u mijnheer, achteraf gezien had ik toch beter dood kunnen zijn, want is er geen enkele waarheid in mijn leven.”

“Uw kind, mevrouw, uw kind.”

Aniek bleef even stil. Knikte en fluisterde, “mijn kind ja. En daar zal ik alles voor doen.” Ze keek de man doordringend aan. “Zeg maar wat u van mij wilt. Als de uitkomst daarvan het vinden van mijn kind is dan ben ik tot alles bereid. En als ik dit allemaal zo hoor dan heeft u hemel en aarde bewogen om mij in leven te houden. Blijkbaar ben ik op een of andere manier belangrijk voor jullie, wat dat dan ook mogen zijn.”

De man knikte bevestigend. “Begint u nu eerst even rustig te eten dan zal ik mijn verhaal doen.”

“Geen honger mijnheer. Begin.”

“Nou, in de eerste plaats moet u weten dat al uw brieven aan uw dochter in ons bezit zijn. Die mochten niet in vreemde handen vallen, want die hadden haar toch niet bereikt. Al die brieven krijgt u terug als u herenigd bent met uw kind. Dan kunt u ze aan haar overdragen. En nu terug naar het verleden. Kijk, vijftien jaar geleden werd u gearresteerd met een koffer vol drugs. Na uw arrestatie hebt u namen en plaatsen genoemd. Uiteindelijk zijn we na heel veel onderzoek te weten

gekomen dat die drie broers die u hebben...nou ja, al heel lang bezig waren met dit soort werk. Meisjes ronselen en ze als koerier gebruiken. Maar toen we wilden ingrijpen waren ze opeens verdwenen. Na opnieuw veel spoorwerk kwamen we er achter dat ze naar Colombia waren gegaan en daar bleven ze tot een paar jaar geleden. We weten nu dat ze connecties hebben met een van grootste kartels in Mexico en ook in Nederland actief zijn. We werken samen met de Amerikanen en die willen weten wie de grote mannen in Colombia en Mexico zijn. En nu komt het. We zouden graag willen dat u in Nederland en mogelijk andere landen gaat infiltreren om uiteindelijk het hele internationale kartel bloot te leggen.”

Aniek keek hem nu doordringend aan. “Hoho, die mannen kennen mij, weet u nog? Ze hebben mij verkracht man.”

De man knikte. “Ja, ik zou zeggen, reden te meer om wraak te nemen.”

Aniek haalde geërgerd haar schouders op. “Ik zei toch al dat dit niet kan, ze kennen mij, bent u doof of zo?”

“Maar deze kennen ze niet.” Hij toonde een foto van een mooie vrouw.

“Nou en, neem die kanjer dan.”

“Dat doen we ook, want deze vrouw, mevrouw De Koning, deze vrouw bent u.”

“Zou ik wel willen,” schamperde Aniek.

“Nou, dat is dan opgelost. U vertrekt eerst naar een niet nader te noemen plaats voor een aanvullende gevechtsopleiding. Dat zal een week of twee gaan duren. Daarna komt er een van de beste plastische chirurgen aan te pas en die tovert u zoveel mogelijk om tot de vrouw op de foto. Of in elk geval zodanig dat u niet meer herkenbaar bent. Die procedure duurt wel even en die tijd kunt u gebruiken om Nederlands met een Spaans accent aan te leren, want uw stem kunnen we helaas maar een beetje veranderen. Als dat allemaal achter de rug is gaat u met een welverdiende vakantie in een vijf sterren hotel op een tropisch Caribisch eiland naar keuze. U krijgt een nieuwe naam, nieuw paspoort en een bankrekening in Luxemburg met een saldo van, om te beginnen, honderdduizend dollar zodat u even vooruit kan. Zo eenvoudig is het allemaal. Dat wil zeggen, als u meewerkt.”

Aniek schudde haar hoofd. “Lieve mijnheer die niet bestaat, volgens mij bent u knettergek. En daarbij, hoe weet ik dat u de waarheid spreekt?”

Zonder iets te zeggen opende de man zijn tas en gaf haar een creditcard en bankafschrift waarop het bedrag van honderdduizend dollar stond genoteerd. “Zoals u ziet is uw nieuwe naam Mary-Luz Gomez. Geboren in Santa Domingo. In die kleine verzegelde map zit uw pinnummer. Die mag ik niet weten. Ik stel u voor naar de hal van dit hotel te gaan en een bedrag naar believen op

te nemen. Ik dacht dat het maximum per keer vijfduizend dollar is met deze creditcard. Maar weet wel dat het accepteren van dit geld, automatisch zal inhouden dat u op ons voorstel in gaat waarbij het vanzelfsprekend is dat u met niemand over onze afspraak mag praten.”

Aniek schudde haar hoofd, mompelde: “Dit kan toch allemaal niet waar zijn.” Dan opeens fel: “Maar ik houd u aan de afspraak dat we mijn dochter zullen vinden, dat heeft u beloofd en belofte maakt schuld.” Ze keek de man diep in zijn ogen. Maar hij sloeg zijn ogen niet neer. “Ik zal me aan mijn woord houden mevrouw.” Ze knikte. “Reken dan ook maar op mij.” Ze pakte de creditcard en het verzegelde mapje met de pincode en liep zonder nog een woord te zeggen naar de hal, opende de map met haar nummer, stopte de creditcard in de automaat en ponste vijfduizend dollar in. “Zien is geloven mevrouw Gomez,” fluisterde ze. Het duurde maar kort en toen werd het hele bedrag in biljetten van 100 dollar naar buiten geschoven. “Krijg nou een keer helemaal de pestpokke.” Haar adem stokte en ze stond wat verward naast de machine, haalde toen haar schouders op en liep terug naar het restaurant. Daar stond haar tafeltje er wat verlaten bij want de man zonder naam was verdwenen.

Ze keek voor alle zekerheid nog even in het rond. “Nou ja, wat maakt het uit, vijfduizend dollar, een kapitaal. En dan nog vijftien duizend dollar over. Je bent rijk meid, schathemel rijk.” Ze moest onwillekeurig even lachen. ‘En dan op de koop toe nog een nieuwe kop straks. Ook mooi meegenomen want je was toch al niet moeders mooiste.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Weet je wat An, bij een nieuw leven horen dure nieuwe spullen. Wat kan het me verdomme, easy come, easy go.’

Nog geen half uur later was ze al door haar geld heen. Een mooi horloge waar ze zonder blikken of blozen ruim duizend dollar voor betaalde. De rest ging op aan sexy ondergoed, make-up spullen, prachtige leren tas, fototoestel, schoenen, bikini’s, sjieke jurk en een kleine, maar super laptop waarmee de hele wereld onder haar bereik kwam. En dan, wat een rijkdom, tampons. Haar laatste zeshonderd dollar gaf ze uit aan een unlocked iPhone. “Wat kan mij het schelen, geen idee wie ik moet bellen of wie mij zal bellen maar dat is in elk geval ook mooi mee genomen. Wat nou nog ontbreekt is een lekkere kerel voor de nacht maar dat stel ik dan maar uit tot dat tropische eiland.”

Terug op haar hotelkamer stalde ze alles uit op haar bed. En genoot van wat ze zag. Na vijftien jaar kakkerlakken, smerige matrassen, een gat in de grond als toilet en geen papier om je billen af te vegen werd deze verandering toch iets teveel voor haar. En barstte ze in een hysterische huilbui uit. Alle verdriet van de afgelopen jaren ontladde zich. Er leek geen einde te komen aan de

gierende uithalen, de tranen die niet te stoppen waren, het schokken van haar schouders, de pijn in haar middenrif. Maar het was nodig. Alle opgekropte woede kwam mee naar buiten. En uiteindelijk verlichtte het haar gepijnigde geest en lichaam. Zo kwam ze weer tot rust. “Dat was het dan. Eens maar nooit weer. Vanaf nu kan alles en iedereen, behalve mijn kind, de zenuwen krijgen. En wie ik op mijn weg vind die mij opnieuw de grond in wil trappen, die gaat er aan.” Het was inmiddels half drie in de middag. “Mooie tijd voor een siësta,” besloot ze en kroop spiernaakt tussen de lakens. Met de ‘remote’ schakelde ze de televisie in en kwam terecht bij CNN met het wereldnieuws. Oorlog na oorlog kwam voorbij. Verkrachtingen en vermoorde kinderen, aardbevingen, moslims in gevecht, het hield niet op. ‘Jesus.’ Aniek was verbijsterd. ‘Dat is verdomme nog erger dan in de gevangenis. Als ik dat allemaal zo zie, zat ik lekker veilig daar binnen. Shit. En in die wereld moet mijn dochter leven?’ Ze schakelde de TV weer uit en sloot haar ogen. Zuchtte om zoveel ellende en viel al snel in een diepe slaap. In haar droom kwamen een aantal van de vrouwen voorbij die de laatste jaren zo belangrijk voor haar waren geweest. De geestige en rondborstige Maria, de warmbloedige Dolores, Nancy en Olivia, Dorien, Emma, Christel. En tot slot de ‘zwarte beul’ Shireen. Ze kwamen na elkaar en met tussenpozen van zo’n drie tot zes maanden. Stuk voor stuk meiden die haar door de moeilijke tijd hadden gesleept. Haar beschermden, samen met haar vochten, huilden en lachten. Aniek had zich wel vaker af gevraagd waarom de meisjes zo’n relatief korte tijd in de gevangenis bleven, maar het antwoord was altijd dat ze naar een andere plek werden over geplaatst. Ze had met allen het schamele matras gedeeld, de liefde bedreven, maar meer nog dan de seksuele bevrediging ging het om de warmte en het besef dat met hen de liefde veilig was.

Aniek schrok wakker door het rinkelen van de telefoon naast haar bed. Een snelle blik op haar nieuwe horloge gaf aan dat het al half zeven in de avond was. Ze draaide dicht bij de telefoon en nam de hoorn op. Een mannenstem vroeg, “Met mevrouw Mary-Luz Gomez?”

“Gomez? Oh ja, shit man, duurt nog wel even voor ik aan die nieuwe naam gewend ben. En is dit de man die niet bestaat?”

“Ja mevrouw, ik besta nu wel en ik zal u vanavond om negen uur ophalen. Neem niet meer dan uw toiletartikelen mee. En uw persoonlijke documenten. De rest van uw bagage zal door ons naar de plaats van bestemming worden gebracht. Ook uw hotelrekening zal door ons worden voldaan.”

“Travel light dus,” ze probeerde een lach. “En waar gaat de reis naar toe, als ik vragen mag?”

“Dat is geheim, wel kan ik u zeggen dat we gaan vliegen.”

Aniek aarzelde even. Vroeg toen: “Hoe weet ik dat ik u kan vertrouwen?”

Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn. Toen hoorde ze een bekende stem. “Goedenavond mevrouw Gomez, dit is Manfred. Maakt u zich geen zorgen. U bent in goede handen. Ik kan helaas niet bij uw afscheid zijn van dit land, maar ik zal vanavond een glaasje champagne drinken op uw gezondheid. En op een lang en gelukkig leven, samen met uw dochter.”

Aniek slikte even. “Dank je Manfred. Maar jij weet ook dat er nog al wat obstakels uit de weg moeten voor het zover is. Oh, en nog iets Manfred, als het eerste deel achter de rug is mag ik een aantal weken vakantie nemen. Nog een tip voor een prettig tropisch eiland?”

“Eh, daar vraagt u me wat, maar ach, nou ja, ik dacht Aruba, daar spreken ze Nederlands en alle hotels liggen aan zee. U kunt bij wijze van spreken zo vanuit uw kamer het water in. Ik kom er zelf vaker.”

“Als jij dan ook nog komt als ik er ben dan is het feest compleet,” plaagde Aniek.

Manfred lachte even. “Ach wie weet mevrouw Comez. Maar het was in elk geval een genoeg, meer dan een genoeg zelfs u te hebben ontmoet. U bent een fantastische vrouw en ik zal u nooit vergeten. En moge God je genadig zijn Aniek.”

Mexico. Juarez, dicht tegen de Amerikaanse grens. Een luxe hacienda ver van de bewoonde wereld, omgeven door zwaar bewapende mannen. Een ondoordringbaar fort onder een bloedhete zon. In de garage wat auto's. Een Bugatti Veyron 16.4, een Ferrari 599 GTO en een Porsche Carrera GT. Een ruime stal met paarden en een eigen landingsbaan waarop een luxe straalvliegtuig. De Dassault Falcon 7 voor lange afstanden tot ruim 11.000 km. In en rondom het zwembad met Olympische afmeting, een vijftal jonge en sexy meiden. Alles volgens het boekje van schatrijke drugshandelaren met genoeg geld om iedereen om te kopen. Zo werden ze niet alleen met rust gelaten maar vooral geholpen.

Binnen in de hacienda was het aangenaam koel door een overdaad aan airco's. In de ruime zitkamer drie mannen. Ze hingen lui achterover in het pluche van de fauteuils, dronken whisky en rookten Cubaanse sigaren. Op tafel een aantal wapens onder handbereik.

Drie broers, in leeftijd variërend van midden dertig tot midden vijftig. Hun echte namen gingen schuil achter initialen. De oudste, Moke, werd aangesproken met G.B. wat een afkorting was van Grote Broer. De middelste in leeftijd, Marcel, bediende zich van M.B, een afkorting van

Middelste Broer en de jongste, Hans, noemde zich J.B. wat stond voor Jonge Broer. G.B. had duidelijk de leiding. Hij was kalend en besnord en zag er uit als een prijsvechter. “Jongens, ik houd er niet van dat we te vaak samen moeten komen, maar deze vergadering is belangrijk. Niet alleen om het volgende transport op te zetten, maar ook om te weten dat het wijf uit de bak is en we hebben haar niet kunnen afmaken. Dat kreeg ik net door van mijn mensen. We hadden twee man bij de uitgang van de gevangenis, maar die werden af gemaakt voordat die hoer naar buiten kwam. En nou is ze pleite.”

“Ze werd dus beschermd, maar door wie?” wilde M.B. weten.

“Geen idee.”

“En het vliegveld?” J.B. maakte een gebaar van woede.

“Hadden we ook onze mannen, maar ze is niet vertrokken.”

“Waar kan dat pleuris wijf dan zitten?”

“Geen idee J.B.”

M.B. haalde zijn schouders op. “Wat maakt het uit, ze kan ons toch niks meer maken.”

G.B. nam een slok van zijn whisky en zette het glas met een klap terug op de tafel. “Nee, maar we gaan af als een gieter naar de FARC en het Kartel toe dat we niet eens in staat zijn een verraadster af te maken die ons allemaal zo’n vracht poen heeft gekost.” Hij zuchtte en liet een boer. “Maar we blijven zoeken en ze gaat er aan, dat is zeker. Niemand naait ons ongestraft een oor aan. Niemand.”

Brief 157.

Lieve Esje, deze brief zal ik niet versturen maar ook voor je laten bewaren. De reden is dat ik in een soort wervelwind ben terecht gekomen, waardoor ik op dit moment geen idee meer heb wat de toekomst zal brengen. Maar het kan me wel dichterbij jou brengen en daarom stap ik nu in een grote mensenwereld waarvan ik het bestaan nooit kon vermoeden. Maar ik heb weinig keuze. Uiteindelijk ben ik als 18-jarige buiten mijn schuld om in die vreselijke gevangenis terecht gekomen en heb ik nooit kunnen studeren. Daarom is die ‘grote mensenwereld’ wel een uitkomst al zal die niet zonder gevaar zijn. Maar wie niet waagt, wie niet wint. En het leven heeft me, behalve jou, nooit cadeaus gegeven. Helaas zijn je Oma en Opa al jaren geleden gestorven. Ik heb ze veel verdriet gedaan want ze hebben nooit kunnen begrijpen dat ik zo dom ben geweest me mee te laten slepen in een tropisch avontuur dat zo dramatisch is verlopen. Mijn vader was een

eenvoudige werkmans die zijn hele leven in een fabriek heeft gewerkt en mijn moeder was een hele lieve vrouw. Zeer gelovig en ik weet zeker dat ze elke dag voor me heeft gebeden, maar ja, dat heeft duidelijk niet mogen baten. Jammer genoeg hebben ze buiten mij om, nooit meer kinderen gekregen. Het zal je dan ook maar gebeuren dat je enige dochter aan de andere kant van de wereld in een hel terecht komt en ze zelfs geen geld hadden om ooit naar me toe te komen. Wat ik ook niet wilde en daarom heb ik ze nooit laten weten waar ik precies zat.

Ja, mijn lieve schat, ik heb een man vermoord. Een bewaker die me wilde verkrachten en ik had me, na door drie mannen verkracht te zijn op 18-jarige leeftijd, heilig voorgenomen dat dit nooit meer zou gebeuren.

Ik weet nu ook dat je mijn brieven nooit hebt ontvangen, maar ik weet nu ook dat ze ergens op een veilige plek worden bewaard. Uiteindelijk zullen ze bij jou terecht komen. Het spreekt vanzelf dat ik graag degene ben die ze aan je zal geven, maar mocht ik om een of andere reden dan al als een engeltje op een wolk aan het hemelen zijn dan komen ze op een andere manier in je bezit.

Dit is dan de laatste dag dat ik ben wie ik ben. Ik neem binnenkort afscheid van mezelf. Maar mijn hart zal niet veranderen en dat hart hoort jou toe, voor altijd en eeuwig.

Kus van je moeder. Ik hou van je, tot het einde der dagen. Xxx

Precies op de klok van negen werd er op de deur van haar kamer geklopt. Al had Aniek bezoek verwacht, ze schrok toch even. "Jesu, ja even nog, ik kom er aan." Ze pakte haar tas, liep naar de deur, aarzelde en riep, "voor wie komt u?"

"Voor u, mevrouw Gomez, we zijn klaar om te vertrekken."

Aniek haalde diep adem en opende de deur. De man die voor haar stond was haar bekend. Hij maakte een gebaar naar buiten. "Komt u maar, voor de rest van uw bagage wordt gezorgd."

Aniek haalde haar schouders op. "Wat ik heb ligt op bed en dat houdt niet over. Ik heb niet eens een koffer."

"Geen probleem. Komt u maar." De man liep voor haar uit naar de lift. Aniek keek om zich heen. Was het toeval of toch niet dat er opeens wat zwaar gebouwde mannen in de gang stonden. Ze stootte haar begeleider aan. "Deze heren, of beter gezegd, deze kleerkasten, horen die bij ons?" De man knikte. "Die waren er al vanaf het moment dat u het hotel binnen kwam en vanaf dat moment werd u extra beschermd."

"Voor wie, voor wat?"

"Niemand speciaal, maar je weet het nooit."

“Dat tuig uit het verleden?”

“Zou kunnen.”

“Ach, die zijn me allang vergeten.”

“Mogelijk, maar we kunnen geen enkel risico lopen.”

Ze waren nu bij de lift die al klaar stond. Inclusief twee nieuwe kleerkasten. “Parterre graag,” probeerde Aniek. Maar die grap ging volledig langs de mannen heen waarna ze zelf maar op de knop drukte. Toch kon ze het niet laten om een beetje te jennen, in hoofdzaak om haar zenuwen te verbloemen. Ze keek naar de mannen. “Waar waren jullie terwijl ik de hele middag in mijn uppie tussen de lakens lag? Nooit van een ‘woman in need’ gehoord? Vijftien jaar geen kerel gehad en nu stonden er twee of meer aan de verkeerde kant van de deur.” Weer geen reactie van de beschermers. Wel een lichte glimlach op het gezicht van de man die Aniek in gedachte als de Grijsje Muis had bestempeld. “Nou ja,” Aniek haalde haar schouders op, “ik heb vijftien jaar droog gestaan en dan wachten we nog maar even tot we met vakantie gaan.” Ze waren op de begane grond aangekomen, liepen door de hal van het hotel en stonden buiten. Daar kwam meteen een zware geblindeerde limousine aan gereden en stopte. Een van de kleerkasten opende het portier. Ze stapte in en voor ze goed en wel in een ruime leren fauteuil zat waren ze al op weg. Ook de Grijsje Muis en de kleerkasten reden mee.

“Wat een luxe. Allemaal leer, een telefoon en kleine bar. Ik zie alleen geen zak buiten. Man, ik voel me zo’n beetje de koningin in een horrorfilm.”

De Grijsje Muis maakte een geruststellend gebaar. “Veiligheid voor alles mevrouw, we moeten overal op voorbereid zijn en uiteindelijk zijn wij nu verantwoordelijk voor u. Daarbij, er valt niets te zien buiten, want we rijden de stad uit en daar is het zo donker als de nacht.”

Aniek lachte. “Mooi gevonden, zo donker als de nacht, maar het vliegveld ligt toch tegen de stad aan? Zoveel herinner ik me nog wel.”

“Het originele vliegveld wel ja.”

“Oh shit, gaan we wel met een origineel vliegtuig, mag ik hopen?”

“Het zal u aan niets ontbreken mevrouw.”

Aniek haalde diep adem en vleide zich ontspannen in haar riante fauteuil. “Mij alles best, vluchten kan niet meer, zal ik maar zeggen. Ik ga,” Ze lachte, “Hoe is dat ook alweer in het Nederlands?, oh ja, ik ga een uiltje knappen of kappen. Maak me maar wakker als we er zijn mensen.”

Hoe lang de rit ging duren, zou ze niet weten want ze viel in een diepe slaap. En opnieuw drongen de dromen zich op over de gruweltijd in de gevangenis. De verstikkende hitte in haar bedompte en smerige ruimte. Alleen voor haar en de vrouwen die haar kwamen beschermen. Eigenlijk een

privilege. Want de andere gevangenen hokten met tien tot twintig samen in een ruimte. Hooguit driemaal zo groot als haar ‘privé’ cel. Maar geen radio of televisie, geen airco bij een temperatuur die vaak opliep tot veertig graden Celsius. Een keer per week een douche mogen nemen met een tuinslang waaruit wat bruinachtig water kwam. Water dat ze ook gebruikte om de met moeite gestolen lap te wassen om te kunnen gebruiken als ze ongesteld was. “We zijn er mevrouw.” Ze hoorde de stem van de Grijze Muis, voelde een hand op haar schouder en schrok wakker. “Waar? Ik bedoel nou al of eh nou pas?” Ze stapte nog een beetje slaapdronken uit de limousine. Keek om zich heen. “Shit man, ik hou op me te verbazen. Geen douane en een privévliegtuig. En dat allemaal voor kleine Annie.”

“Volg me maar, mevrouw Gomez,” fluisterde de man en ging haar voor de kleine trap op. Hij benadrukte even het ‘Mevrouw Gomez.’

Binnen bleek het vliegtuig toch aanzienlijk ruimer dan ze had gedacht. Een aantal makkelijke stoelen, een klein bureau en een bar en een afgescheide ruimten met een bed. Niet breed, maar voor één persoon ruim genoeg.

De twee kleerkasten waren niet mee gekomen maar bleken vervangen door twee andere kleerkasten, even groot, even grimmig.

Aniek zat nog nauwelijks of het vliegtuig zette zich al in beweging. Ze keek door het raam en zag nog net een spaarzaam verlichtte stad ver onder zich. “Bye bye,” fluisterde ze, “bye, bye hel, erger kan het nooit meer worden.”

“Wilt u iets eten misschien?,” vroeg de Grijze Muis.

Aniek knikte, “zeker wel ja”.

“Vis of vlees?”

“Vlees in dit geval, om aan te sterken.”

De man gebaarde naar een van de bewakers. Die liep naar een kleine ‘pantry’ en kwam terug met twee ‘trays’.

“Wijn?”

“Graag.”

“Wit of rood?”

“Rood.”

De glazen werden vol geschonken en de Grijze Muis maakte een proostgebaar.

“Op uw gezondheid.”

“Van hetzelfde.”

Ze aten en er werd even niet gepraat.

Maar Aniek was als eerste klaar. “Zo, ik had honger.” Ze veegde haar mond af met een servet en dronk het laatste restje wijn. “En vertel me nu nog wat uitgebreider over al dat gedoe voor mijn veiligheid. Kan nooit gebeuren op basis van natte vinger werk, er moet een reden voor zijn.”

De man knikte. “Ja, spreekt vanzelf. Maar laat ik even beginnen met het moment dat u uit de gevangenis kwam. Het leek er op dat er niemand was. Maar mogelijk herinnert u zich die paar ruïnes in de buurt van de gevangenis?!”

Aniek knikte bevestigend.

“Nou, daar zaten onze mensen in om u te beschermen als u zou worden aangevallen. Ook Shireen was in de buurt. U weet dat ze enkele uren vooraf aan uw vrijlating de gevangenis verliet?”

“Ja, ze zou worden over geplaatst naar een andere hel.”

De man glimlachte. “Nee, ze zat verborgen in de kofferbak van de auto die u ophaalde. Daarom was die auto zo groot van afmeting.”

“Ai no, mijn zogenaamde hartsvriendin zat achter in de kofferbak en ik wist nergens van.” Ze moest het even verwerken. “Waar is ze nu?”

“We praten nooit over de verblijfplaats van onze agenten.”

“Jammer. Maar ik was dus een soort van lokeend of hoe dat verder heten mag?”

“Nou ja, dat gaat wat ver maar we hadden informatie dat die mannen waar u ooit mee te maken had iets van plan waren.”

“En was dat zo?”

“Daar kan ik ook geen antwoord op geven.”

“Shit, dus die Manfred was heel bewust te laat, dat was allemaal onderdeel van het spel.”

“Geen spel mevrouw, maar bittere ernst. En geloof me, er was u niets overkomen. Daar was voor gezorgd.”

Aniek haalde haar schouders op. “Wat maakt het die drie boeven uit na al die tijd?”

”Zoals ik al eerder zei, u heeft ze in grote problemen gebracht met uw aanklacht tegen ze. Dat herinnert u zich nog wel en we kunnen daar rustig over praten. Hier is het veilig.”

“Toeval. Ze hadden me verdoofd maar ik was niet helemaal van de wereld. Nadat ze me hadden verkracht bouwden ze een klein feestje en met hun dronken koppen kreeg ik van alles te horen. Ik herinner me nog dat ze het over een groot drugstransport hadden, een van de grootste die er ooit was geweest. De superbaas in Medellín, ene Rafael, had een schip laten ombouwen en onder water grote opslagtanks vast gelast. Al met al ging het om 4000 kilo coke en de twee broers van mijn onfrisse vriendje Hans, waren daar bij betrokken. Ik weet hun namen ook nog, Marcel en Moke. Zoiets vergeet je nooit meer. Net zoals hun rotkoppen. Nou, dat schip zou drie dagen later

vanuit Cartagena in Colombia vertrekken. Ze waren ook nog zo stom de naam van dat schip te noemen, de Brisas del Mar. Dat tuig lulde aan een stuk door en soms kwam er eentje bij me kijken en dan hield ik me levenloos. ‘Die bitch is nog steeds buiten westen,’ hoorde ik dan. Maar het ergste was dat ze op een gegeven moment besloten nog een keertje over me heen te gaan. Stel je voor, ik was redelijk bij kennis maar kon dat niet laten merken terwijl ik nog even drie keer geneukt werd. Ja, sorry voor mijn taalgebruik maar ik werd niet genomen, maar opnieuw ruw verkracht mijnheer.”

“Het spijt me mevrouw, het spijt me echt.”

“Aardig van u, maar u zult nooit voelen wat ik voelde die nacht. Die vernedering en pijn.”

“Maar dankzij u hebben we dat transport dus onderschept en dat was een niet geringe financiële aderlating voor de heren.”

“En wat betekende dat voor mij? Shit man, vijftien jaar hel. En het ergste is nog dat die aanklacht niks heeft opgeleverd want ik ging onschuldig de bak in en dat tuig bleef vrij rond lopen.”

De man schudde zijn hoofd. “Nee, nee, we hebben er toen twee van de drie kunnen oppakken, maar ze werden uiteindelijk bij gebrek aan bewijs niet veroordeeld.”

“Stel je even voor, ik gaf alle aanwijzingen en dat was voor een of andere geiten wollen sokken rechter dus niet voldoende.”

“Helaas niet nee.”

“Had me dan laten getuigen.”

“We kregen u niet uit de gevangenis. Onze relatie met de regering van het land waar u gevangen zat, was niet optimaal, om het maar even diplomatiek te zeggen. En uw getuigenis was toch van weinig waarde geweest want uiteindelijk was u in veler ogen een drugskoerierster.”

“Fuck, dan zit er toch niets anders op dat ik ze van kant maak.”

“Eh, dat heb ik u niet horen zeggen mevrouw.”

“Zei ik iets?” Aniek lachte wrang.

“Niet dat ik weet.”

“Nou, dan maar weer over tot de orde van de nacht.” Ze maakte een gebaar naar een van de bewakers dat ze nog wat wijn wilde. “Luister, ik was achttien jaar en stond op het punt te gaan studeren. Een leuke meid die van het leven, veel lachen en uitgaan hield. Maar op een of andere manier was ik een keer op de verkeerde tijd in de verkeerde tent en trof daar een leuke jongen. Een charmeur, beetje volks maar ik viel als een blok voor hem. Van het een kwam het ander en toen nodigde hij me uit voor die mooie tropische vakantie. Ik had nog een maand de tijd voor ik naar de universiteit zou gaan, dus waarom niet. De eerste week was fantastisch maar toen

veranderde zijn houding. Opeens geen spoortje liefde meer te bekennen. Ik begreep het niet, naïeve trut die ik was en probeerde hem weer terug te krijgen. Dat werd hem blijkbaar te lastig en toen stonden er opeens twee broers van hem in de hotelkamer. Ze pakten me vast en gooiden me op het bed. Ik heb nog gevochten voor wat ik waard was, maar mijn zwarte band karate was niet genoeg. Ze hebben me toen willen verdoven en terwijl ik wegzakte merkte ik toch dat ze een voor een op me kropen.“ Aniek probeerde haar emotie weg te dringen met het leeg drinken van haar glas wijn. Haalde diep adem. “Uiteindelijk verdwenen ze. Mijn koffer lag ingepakt en wel op het bed naast me met daarop een ticket voor de terug reis. En wat bloedgeld voor een kop koffie onderweg. Nou, ik wilde natuurlijk maar één ding. Wegwezen. Kleetde me razendsnel aan, pakte mijn koffer en het geld en zat even later in een taxi op weg naar het vliegveld.” Ze keek de man diep in zijn ogen. “De rest weet je. Ik werd gepakt met acht kilo coke en verdween de hel in, kreeg een kind en raakte dat meteen weer kwijt.” Ze slikte, bedwong opnieuw haar emotie. “Als klap op de vuurpijl, alsof die ellende al niet groot genoeg was, overleed mijn moeder van verdriet. Goddank zou ik bijna zeggen, was mijn vader al eerder overleden dus die hoefde dit allemaal niet mee te maken.” Het bleef even stil. Alleen het geluid van de straalmotoren was zachtjes hoorbaar. Aniek probeerde een lach. “Wat dat betreft heb je goed gekozen om mij in te schakelen want ik heb nog het een en ander te vereffenen. Eigenlijk ben ik jullie dus heel erg dankbaar, zeker nu ik weet dat ik normaal gesproken bij thuiskomst snel een kopje kleiner zou zijn gemaakt zonder mijn kind nog ooit te kunnen zien. Al moet ik nou ook nog maar afwachten of ik de eindstreep haal.”

De man probeerde een geruststellend gebaar. “Van onze kant zullen we daar alles aan doen mevrouw.”

Aniek haalde haar schouders op. “Eerst zien, dan geloven.”

“Ik kan me heel goed voorstellen dat u sceptisch tegenover de hele organisatie staat.”

“Nou ja, zonder jullie heb ik nul kans. Met jullie hulp misschien dertig procent. Dat maakt de keuze niet zo moeilijk.”

De man knikte. “U bent moe. Mogelijk wilt u gaan slapen.”

“Ik neem aan dat het bed voor mij is?”

“Voor u alleen. En we hebben nog een uur of vijf voor de boeg. Dus ik zou zeggen, ga uw gang.”

Ze stond op, draaide nog even terug naar de man. “Stel je voor, als tiener had ik maar één wens, studeren en dan een man en kinderen. Een gezin stichten. Huisje, boompje, beestje. Op zondag wandelen in het bos. Bij voorkeur in de herfst als de bladeren prachtig kleuren. En tweemaal per jaar met vakantie. De Franse zuidkust. Hoefde niet luxueus te zijn. Met een lelijke eend en op een camping.” Ze zuchtte. “En kijk waar ik ben vandaag de dag. Waar is die man, waar zijn de

kinderen, de Franse kust?” Ze lachte, een wrange lach. “Niks van dat alles. In plaats daarvan zit ik in een privé vliegtuig op weg naar God weet waar. Met een kapitaal op de bank. De luxe kan niet op. Wat een ellende allemaal.” Ze haalde haar schouders op. “En ik ben niet eens gelovig want dan zou ik mezelf kunnen belazeren dat het Gods wil is.” Ze draaide weg van de man.” Nou ja, what the fuck, ik ga slapen en misschien is het me ooit gegeven te dromen over iets moois.”

Aniek sloot het gordijn van de kleine slaapruijnte en ondanks alle spanningen was ze al in een diepe slaap toen haar hoofd het kussen raakte. Hoog boven een onbekend land en op weg naar een onbekende bestemming.

G.B. kwakte zijn telefoon op de grond. Hij stond midden in de kamer van zijn hacienda in Mexico, samen met zijn twee broers. “Het lijkt godsklere wel een geest dat wijf. Dat geloof je toch niet, daar betaal ik goudgeld voor en wat hoor ik? Ze zat in een hotel maar daar werd ze ook beschermd en één van de knakkers die haar moest af maken is op straat terug gevonden met een kogel in zijn knie. En toen zagen ze haar vertrekken in een grote auto en hebben ze die auto gevolgd maar werden ergens buiten de stad klem gereden. Die gozer achter het stuur is kapot geschoten en de tweede is weten te vluchten en daarom weet ik alles. Typhus, pleuris, wat moeten ze met die teringhoer?”

“En staan we wéér voor lul,” vulde J.B. aan.

“Maar ik begrijp het niet,” riep M.B. “Ze kan ons niks meer maken en toch maken ze iedereen af die bij haar in de buurt komt.”

“Nou ja, ik begrijp er de klote van maar we gaan door met zoeken. Maar nu weer effe terug naar de zaken. Er staan wat grote transporten op het programma.”

“Hoe groot?”

“Veertienhonderd kilo.”

“Eindbestemming?”

“Napels, J.B. Daar hebben we de boel onder controle.”

“Van waar vertrekken we?”

“Van hier. Durf ik deze keer rustig aan. Is goed geregeld. We hebben iedereen in de knip. En jij vliegt mee J.B. zorgt voor het overladen in de vrachtwagens en verder transport naar Milaan.”

“En wat had je voor mij?” vroeg MB.

“Jij vliegt per lijndienst naar Milaan en regelt de afhandeling. Je wordt daar bijgestaan door een klein leger mannen dat een rustig verloop garandeert. Daarna ga je terug naar je thuisbasis want alle communicatie verloopt via jou, begrijp je. Als centrale figuur ben je daar onmisbaar. Dus kat in het bakkie jongens, we gaan in elk geval een vracht poen binnen halen en schijt aan dat wijf want daar kan ze niks aan veranderen.”

Aniek sliep een uur of vier en werd wakker door de turbulentie die het vliegtuig een beetje door elkaar heen schudde. Vroeg om een kan koffie en besloot een brief aan haar dochter te schrijven.

Brief 158.

Lieve Esje, weer een brief die voor je bewaard zal blijven. Ik kan zelfs niet vertellen wat ik allemaal ga doen, want stel je voor dat deze brief in verkeerde handen valt.

Nou ja, dat geeft me de mogelijkheid iets heel anders in gedachten terug te halen. Ja Esje, dat was je geboorte. Stel je voor, je bent dus geboren in de gevangenis maar als je mijn andere brieven leest dan weet je dit al.

Maar wist je ook dat je als een prinsesje werd behandeld door al die vrouwen die ook opgesloten waren? Ze wilden je allemaal even vasthouden en ik heb nog nooit zoveel vrouwen zien huilen want ze werden allemaal heel emotioneel. Er was heel even vrede in die hel waar normaal gesproken iedereen elkaar zo'n beetje naar het leven staat. Vriend en vijand werden een en dat kwam allemaal door jou lieve schat. En elke keer dat je jarig was borduurden de vrouwen je naam en gefeliciteerd op een doekje en die heb ik bewaard, dat is me heilig want alleen op je verjaardag waren die vrouwen aardig voor me. Ja Esje, als ik jou niet had gekregen zou ik het nooit zo lang hebben uitgehouden en had ik er allang een eind aan gemaakt. Maar de kracht die jij me gaf, was zo sterk dat ik het kon uithouden. Wat ik je wel kan vertellen is dat ik in een heerlijk hotel heb gelogeed en me voor het eerst in vijftien jaar van top tot teen heb kunnen wassen met schoon water en ik had zelfs van de ambassade tweehonderd dollar gekregen om wat nieuwe spullen te kopen. Waar ik nog het meeste blij mee was waren tampons. Maar ik heb ook een mooie jurk gekocht van dat geld. Stel je voor, ik weer aan het winkelen.

Ja, lieve schat, nu ben ik eindelijk weer vrij en kan ik naar je op zoek gaan. Nog niet meteen, want ik moet eerst nog veel regelen, maar die dag komt steeds dichterbij.

Je bent nu bijna 15 jaar, al een dametje. En ik heb me heilig voor genomen je te vinden voor je zestiende verjaardag.

*OK, lieve schat, ik moet nu ophouden met schrijven want we gaan landen.
Wens me maar veel geluk want dat kan ik heel hard nodig hebben de komende tijd.
Je liefhebbende moeder die veel van je houdt. xxxx*

Het was nog vroeg in de ochtend toen de landing werd ingezet maar die verliep verre van perfect. Niet zo verwonderlijk midden in het oerwoud. En op een slecht verlichte landingsbaan die bestond uit platgewalste aarde vol kuilen.

“Welkom in Colombia.” De Grijze Muis glimlachte.

“Colombia? Nou ja, wat maakt het uit. Maar geen rode loper, welkomstcomité of fanfare. Wat een teringzooi. Alleen bos met wilde dieren voor zover ik dat kan zien en horen.”

Maar er stond wel een bepantserde landrover klaar waarin een chauffeur en twee zwaar bewapende mannen.

“Ik neem hier afscheid van u.” De Grijze Muis maakte zelfs een lichte buiging.

“Nou, dat was dan kort maar krachtig.”

“Ik kom u weer halen als uw opleiding achter de rug is.”

“En dat zal zijn?”

“Dat ligt aan u.”

“Nou neem me dan maar weer mee.”

De man ging niet in op haar ‘grap’. “Des te eerder uw opleiding compleet is, des te eerder ben ik er weer.”

“Nou, bij leven en welzijn dan maar, zou ik zeggen.”

“Ik heb er alle vertrouwen in.” De Grijze Muis maakte opnieuw een lichte buiging en stapte, samen met de twee kleerkasten, het vliegtuig in.

Aniek draaide naar haar nieuwe gezelschap. Twee goed ogende mannen. “Waar willen jullie me hebben in die rammelkast jongens?” Voor alle zekerheid stelde ze haar vraag ook nog een keer in het Spaans.

“Achterin graag en helaas voor jou, tussen ons in.” Het kwam er in onvervalst Nederlands uit.

Aniek begon te lachen. “Dat had je gedacht jongen, wat mij betreft op je schoot, maar met jullie hete adem in mijn nek en knus met z’n drieën tegen elkaar maakt dit meisje ook al heel gelukkig.” Ze kroop naar binnen en ging zitten. “En ik hoop dat jullie wat spraakzamer zijn dan die twee knuppels in het vliegtuig.”

“Zeker weten en laten we ons dan meteen voorstellen, ik ben Jaap en dit is Joop.” Hij wees naar zijn collega. Die bevestigde met, “je mag me ook Jaap noemen en dan is hij Joop.”

Aniek begon hartelijk te lachen. “Wat een feest, eindelijk humor, dan ben ik..”

Maar ze werd door Jaap onderbroken. “Wat dacht je van ‘Star’?”

“Ja hallo, ik word gestoord van al die namen. Dit is al de derde in nog geen dertig uur. Nou ja, mij best als het maar geen vallende is. Maar zonder gekheid, waar gaat de reis naar toe?”

Het was Joop die antwoord gaf. “We zijn voorlopig wel een stief kwartiertje onderweg. Dat wordt effe doorzetten maar we doen het rustig aan anders zitten je nieren in je keel.”

“Ik had niet anders verwacht jongens. Ik heb een stevige bh gekocht zodat mijn twee boyos niet kunnen zwabberen.”

De jongens begonnen te lachen. Maar de chauffeur gaf geen krimp. Hij manoeuvreerde de zware terreinwagen behoedzaam door een woud van takken en planten over een pad dat de benaming weg niet verdiende.

“Oh ja,” Joop legde even zijn hand op een schouder van de chauffeur.

“Dit is Manuel, onze Colombiaanse coureur en gids. Spreekt geen woord over de grens maar voor de rest een aardige jongen.”

“Hola Manuel, Como estas amigo?”

“Manuel draaide om en knikte, “Muy bien senora, gracias.”

“Ik begin me weer helemaal thuis te voelen met mijn vijftien jaar Spaans lullen. Maar nou nog antwoord op mijn vraag waar we naar toe gaan boys.”

Joop maakte een nonchalant gebaar. “Niks bijzonders, gewoon een lekker ontspannen trainingskampje, een kind kan de was doen.”

Jaap vulde aan met: “Een soort van kuuroord voor ouwe van dagen, ja.”

“OK, effe ernstig, of mogen jullie dat ook niet zeggen?”

“Tuurlijk wel, maar we willen je niet depri maken kind, valt niet mee daar en je moet van goeie huize komen om er een beetje snel doorheen te wandelen.”

Joop nam het over. “Het is een trainingskamp dat zowel door ons als door de Amerikanen wordt gebruikt. Zo’n beetje om en om en nu zijn wij aan de beurt. De plek is vrij goed gekozen. We zitten hier geklemd tussen Panama in het noordwesten, dan in het oosten door Venezuela en Brazilië. In het zuidwesten liggen Peru en Ecuador. En om je een beetje idee te geven hoe groot het is moet je weten dat de FARC, de guerrillagroep waar je zeker van gehoord zal hebben, samen met wat kleinere guerrillatroepen, ruim veertig procent van het land onder controle heeft. Dat gaat dan om zo’n vijfhonderdduizend vierkante kilometer in het zuidoosten van het land. Allemaal

dichte jungle, dus moeilijk te bevechten. En dan hebben we het maar over zo'n twaalf duizend guerrilla's. Die FARC begon ooit als partij voor de achtergestelde boeren maar dat is een beetje veel veranderd in de loop der jaren. Daar is nu drugshandel voor in de plaats gekomen plus kidnapping en het eisen van losgeld. Maar de Amerikanen proberen dat een beetje in de hand te houden want ongeveer vijftig procent van de cocaïne die Amerika binnen wordt gesmokkeld komt uit Colombia. En dan nog zo'n 50% via Mexico. En wereldwijd gebruik komt dat neer op vijfenzeventig procent. De belangrijkste kartels wisselen wat vaker van plaats. Je had eerst Medellín maar daar werd het ze te heet onder de voeten en een groot deel van de leiders is opgepakt. Daarna werd het Cali maar ook daar zijn belangrijke arrestaties verricht. Ondertussen speelt ook Mexico nu een grote rol in de drugssmokkel. ”

“Duidelijk. En voor mijn nieren in mijn keel zitten door al dat gebonk en mijn borsten gebakken pannenkoeken zijn wil toch ook wel weten waar wij dan zitten.”

Jaap stak zijn vinger op. “Wij zitten op een relatief veilige plek zoals ik al zei, zo tegen de onderkant van het guerrillaterritorium aan. In het zuiden dus. _Ongeveer 150 km ten zuidoosten van de stad Meta en zo'n 100 km ten noordwesten van de stad Guaviare.” Voordat Star nog meer kon vragen stopte Manuel opeens de auto, doofde de lichten en zette de motor af. Bijna automatisch draaiden Jaap en Joop de ‘night vision’ voor hun ogen.

“Blijf zitten, Star,” fluisterde Joop.

Star knikte. “Spannend jongens, zeker een loslopende tijger. Hebben jullie voor mij ook zo'n toneel kijker?” Ze was duidelijk niet onder de indruk.

“Even dimmen lieverd, dit is geen grap.” Jaap draaide naar Joop. “Jij blijft bij haar.” Hij stapte zonder geluid te maken uit de auto en bleef daar staan om te luisteren. Maar het was doodstil. Geen wind die de bladeren beroerde, geen geluid van dieren. Niets.

“Foute boel,” fluisterde Joop.

“Jullie hadden het toch over een relatief veilige plek,” sneerde Star.

“Ja Jesus, relatief mens. En hou nou effe je snater.”

Jaap stond gebogen naast de auto aan de kant van Star. Zijn hoofd, waarop de ‘night vision’, draaide langzaam in het rond. En dan, alsof hij het gevaar voelde, liet hij zich op de grond vallen en klonk er van alle kanten geweervuur.

“Shit, liggen Star” Joop sprong ook uit de auto en begon samen met Jaap te schieten.

Manuel was ondertussen onder het stuur gekropen en riep, “bajar señora.”

“Niks liggen...Fuck, geef me een wapen,” riep Star.

“Duiken,” schreeuwde Joop tussen het schieten door.

“Shit, ik ben geraakt.” Jaap was duidelijk in de problemen want zijn automatisch wapen viel stil.
“Rijden jongens, laat me maar achter hier.”

Star aarzelde maar even. “Ben je helemaal besode.” Ze sprong uit de auto, pakte het wapen van Jaap en begon te schieten.

“Wat doe je nou Star, wil je dood?” Er klonk paniek in de stem van Joop.

“Lul niet, kom aan deze kant om Jaap in de auto te tillen, hij is gewond man.” Ondertussen bleef ze doorschieten tot het magazijn van haar wapen helemaal leeg was. Bijna als vanzelfsprekend had Star de leiding genomen. Het schieten uit het oerwoud hield nu opeens op. Joop kroop onder de auto door tot bij Star en samen tilden ze de gewonde man in de auto.

“En nou rijden Manuel.” Ze herhaalde haar woorden nog een keer in het Spaans. Manuel kwam onder het stuur vandaan. Paniek in zijn ogen en met trillende handen. Maar hij zette de Landrover toch in beweging en ze reden zo snel mogelijk weg van plek waar ze werden overvallen.

“Shit, hij bloedt als een rund en hij is buiten westen man.” Met haar hand drukte Star op de wond om het bloeden zoveel mogelijk tegen te gaan. “Geef door dat we er aan komen Joop, je hebt vast wel zo’n lulapparaat.”

“Ok, ben al bezig.” Hij zocht contact met de thuisbaas. “Hallo, hier met de missie Star. Operatie geslaagd en maak je maar op voor het ergste want we hebben een roofdier in huis gehaald.” Hij begon te lachen en op dat moment kwam Jaap overeind. “Shit girl, Je bent gevaarlijker dan tien kerels.”

Star was verbijsterd. Veegde het nepbloed van haar handen en haalde toen uit voor een kaakslag waarmee ze Jaap buiten westen sloeg.

“Fuck you man. Om een lief onschuldig meisje te belazeren.”

Joop keek even naar Jaap en toen naar Star. Begon te lachen. “Nou nou, een onschuldig meisje. Die knock out voor Jaap was niet ingecalculeerd bij het spel. Maar je bent wel met lof geslaagd voor je eerste examen.”

Jaap kwam weer bij en raakte even zijn gevoelige kaak aan. Probeerde een grijns. “Welkom in Colombia, Star. En help me herinneren je nooit meer kwaad te maken.”

Star zuchtte en haalde haar schouders op. “Ik ben verdomme in een wereld terecht gekomen waarin niets is wat het lijkt. Was op een bepaalde manier toch een stuk makkelijker in de bak. Je wist precies wie je vrienden en vijanden waren. Maar van de andere kant, en geloof me leger des heilsoldaatjes, om daar te overleven was veel moeilijker dan het hier ooit kan zijn.”

Joop en Jaap keken elkaar aan. Jaap knikte bevestigend. “Ik zou je niet tegen durven spreken.”

“Ik ook niet,” vulde Joop aan.

Zwijgend reden ze nu nog een klein half uurtje hobbelen en vloekend door het oerwoud. Tot ze bij een aantal houten barakken aankwamen. Gebouwd in een kring en onder de beschutting van hoge bomen. Rondom beveiligd door een groot aantal bewakers. Het zag er heel Spartaans uit en alles was minimaal verlicht.

“Hotel Colombia.” Jaap wees in het rond. “En daar komt de general manager van dit vijf sterren resort.”

De man die zich aandienende was gekleed in gevechtstenu. Stevig gebouwd, besnord en rond de vijftig jaar oud.

“Welkom Star, zo te horen heb je een goede reis gehad. Ik ben commandant De Vries en de baas van dit hotel. De duur van je verblijf hangt af hoe snel je alles aanleert, maar dat zal in jouw geval wel meevallen, heb ik al begrepen. Overigens, het staat je vrij te vertrekken wanneer je wil, maar dan kan je natuurlijk niet worden ingezet door de organisatie en sta je weer op jezelf.”

Star knikte. “Begrijp ik.”

“Nou, dan kan je morgen vrij nemen als je wil. Maar we doen wel even de medische keuring. Dan dank ik je voor je aandacht. Mag ik je nu voorgaan naar je kamer waar je ook je spullen vindt die apart van jou hier naar toe kwamen.”

“Shit, die zijn dan blijkbaar over een andere en snellere weg gekomen.” Star draaide even achterom en maakte een kort handgebaar naar Jaap en Joop die op gepaste afstand waren blijven staan. “Ok jongens, no hard feelings.”

“Geen probleem Star.”

“Tof Star.”

Ze volgde De Vries naar een van de barakken. Hij opende de deur en wees naar binnen. “Kamer vierenvijftig. En in tweeënvijftig wacht er iemand op je. Tot later dan maar.”

“Who in the fuck wacht er op mij?,” mompelde Star en ging naar binnen. Ze nam niet de moeite haar eigen kamer te zien maar klopte aan bij tweeënvijftig. De deur ging open en ze stond oog in oog met Shireen. De Nederlandse Shireen. De forse, oersterke en mooie negerin.

Aniek was heel even sprakeloos. Speelde ernst en zei: “Zo gratekut, alles goed?” Haalde toen uit en deelde een kaakslag uit waardoor Shireen op de grond terecht kwam. De klap kwam hard aan en Shireen moest even bijkomen. wreef over haar pijnlijke kaak en kwam overeind. “Kut wijf, wat maak je nou?”

“Vergeten wat je zei, 'oh schat ik hou van je.’” Anieks stem klonk schril.

“Nee niet vergeten en ik meende het.”

“Wat meende je? Het hoorde gewoon bij je werk, zo van, bescherm haar en neuk haar.”

“Dat eerste wel ja, dat tweede kwam uit mijn hart verdomme. Kon ik ook niet helpen maar het gebeurde gewoon. Je bent de eerste vrouw in mijn leven waarmee ik intiem was.”

“En dat moet ik geloven zeker?”

Shireen deed een stap naar voren, bracht haar gezicht tot op enkele millimeters van Anieks gezicht. Haar ogen fonkelden en ze sloot haar handen om de nek van Aniek. “Als ik van iemand houd is dat heilig.” Haar stem was schor maar vooral dreigend. “En na mijn man ben je de tweede in mijn leven. Zeg nooit maar dan ook nooit meer dat ik nu niet de waarheid spreek.”

Het bleef nu doodstil en die stilte leek een eeuwigheid te duren. Waarna Aniek haar ogen sloot en de greep van Shireens handen om haar nek ontspande.

Aniek opende haar ogen. “Ik..ik geloof je..ja, je liefde kon niet gespeeld zijn want daarvoor was het te intens. Het..het spijt me. En wist je dat ik zou komen?”

“Tuurlijk, ik zit hier al een dag op je te wachten.”

“Blijf je?”

“Tot het bittere eind.”

“En als ik vertrek?”

“Dan ga ik met je mee An.”

“Shit te gek zeg.”

Shireen keek haar vriendin even doordringend aan. “Ze verwachten heel veel van ons, girl.”

Aniek knikte. “Misschien wel te veel.”

“Dat maken we zelf wel uit, ja toch?”

‘Aniek boog iets naar Shireen toe en fluisterde: “Weet je dat ik een andere kop krijg?”

“Ja, dat weet ik en ik ook als ik wil.”

“En ik ben al aan de derde naam toe, van Aniek de Koning naar Mary-Luz Gomez en hier heet ik Star.

Shireen begon te lachen. “Ik ben pas aan de tweede toe, van Shireen Peterson naar Moon.”

“Gelul allemaal, zal wel ergens voor nodig zijn. Maar ze hebben beloofd me te helpen om mijn kind te vinden.”

“Weet ik ook en je kan op mij rekenen.”

“Je hebt mijn leven gered Shireen.”

“Fluitje van een cent, dan betekent zo’n schrammetje op mijn arm toch niks.”

“Ik had dood kunnen zijn als jij dat mes niet had afgeweerd.”

“Ik verbaas me nog steeds dat die trut zo’n kanjer van een mes in haar hand had.”

Aniek knikte. “Het was niet selfmade zoals mijn mesje waarmee ik die pik heb afgesneden. Maar ik begrijp het nou wel. Dat slagersmes heeft iemand van buitenaf geleverd. Ik moest en zou dood op een of andere manier.”

“Dan heeft het met die drie kerels te maken.”

“Wordt me nu ook duidelijk, ja.”

“Nou ja, hier zitten we dan.”

Aniek giechelde. “Twee eenvoudige meisjes uit Amsterdam en nou dit.”

“Ja eigenlijk raar dat we elkaar nooit zijn tegen gekomen toen.”

“Omdat jij natuurlijk alleen maar omging met ‘black is beautiful’ en ik kwam niet in die kringen.”

“Nee witkop, je was natuurlijk bang voor zwartjes.”

“Wist ik veel, een meisje uit Amsterdam-Zuid, wat had die in de Bijlmer te zoeken?” Ze aaide Shireen even zachtjes over haar wang. “Shit girl, als ik een kerel was dan trouwde ik vandaag nog met je.”

“Worden we pot en dan kan het alsnog.”

“Hoe bedoel je?”

“Nou, vandaag de dag mogen potten en homo’s officieel met elkaar in het huwelijk treden, om het maar eens plechtig te zeggen.”

“Je liegt.” Aniek was verbijsterd.

“Nee hoor, waar was je al die tijd, tut?”

“Jesus, ik heb veel gemist. Is er nog meer gebeurd in die vijftien jaar?”

“Veel, heel veel.”

“Vertel.”

“Ja niet nou kind. Je moet naar je nest, alles op zijn tijd.”

“We zijn morgen vrij. Alleen die medische keuring.”

“Nou en wat dan nog.”

“We zijn net twee bakvissen met dat geleuter.”

“Heerlijk toch. Kind wat ik ben ik blij je te zien. Laten we dat kutklusje hier snel afronden. Dan zetten we een andere kop op onze romp en gaan we met vakantie. Heb je al besloten waarheen?”

“Geen idee, ik heb Aruba opgekregen als beste mogelijkheid. Mooie stranden en ze lullen daar Nederlands. De bevolking is nogal mix en er wonen ook veel zwarten. Val ik niet zo op met je.”

“Vuile racist, rot op naar je kamer. Maar kom hier, nog een keer zoenen en dan geen polonaise meer aan ons lijf.”

De twee meiden sloten elkaar in de armen met een kus zo heftig en intens dat hun handen onwillekeurig afgleden naar hun borsten. Maar voor het verder kon gaan lieten ze elkaar los. Shireen stond op. “En nou wegwezen slet voor het uit de hand loopt.”

“En ik wil me nou toch effe op een kerel concentreren als je het niet erg vindt.”

“Mag, zolang het maar geen ander wijf is.”

“Love you.”

“Love you too.”

En met een kushand als groet namen ze afscheid. Twee hartsvriendinnen voor het leven, zolang ze het ‘eeuwige’ leven mochten hebben.

Brief 159

Lieve Esje,

Het wordt met de dag gekker wat je moeder allemaal meemaakt. Maar het is wel heel spannend. Oh kind wat lijkt het me heerlijk je straks alles te kunnen vertellen. Ondertussen denk ik dan maar elke dag aan je. En probeer me voor te stellen hoe je er nu uit ziet.

Toen ik jouw leeftijd had was ik eigenlijk een dunne bonenstaak, niet moeders mooiste, maar iedereen vond me wel ‘interessant’ haha. Ik vond dat zelf helemaal niet interessant en had liever een sexy woman willen zijn. Maar ik was toen nog een beetje vormeloos en mijn borsten moest je met een vergrootglas zoeken. Ik was daarom heel verbaasd en blij toen ik zomaar door een jongen uit mijn klas voor een bioscoopje werd uitgenodigd. Het was de avond van mijn leven en ik herinner me dat ik de hele avond met het zweet in mijn handen rond liep. Met de brandende vraag, ‘Gaaf hij me straks kussen?’ En ja hoor, nadat we nog een ijsje hadden gegeten bracht hij me weer naar huis en in het trapportaal drukte hij opeens zijn lippen op mijn lippen. Ik herinner me nog goed dat zijn lippen heel nat waren en wat ik nooit zal vergeten was zijn tong, hahahaha. Die stopte hij opeens in mijn mond. Ik schrok zo vreselijk dat ik me losrukte en zo snel ik kon de trap op liep naar tweehoog waar ik woonde. Ik heb heel even iets naar mijn vader en moeder geroepen dat ik thuis was en moest toen heel lang bijkomen op bed in mijn kamertje.

Ik had gekust, stel je voor, een tongkus. En ik weet niet of het door deze ervaring kwam maar mijn borsten begonnen daarna groter te groeien.

Maar toch duurde het nog een dik jaar voor ik echt ging vrijen. Een hele leuke jongen die twee klassen hoger zat dan ik. Hij was lief en we gingen al drie maanden met elkaar om en op een

middag toen mijn vader en moeder naar hun volkstuintje waren, gebeurde het. Op mijn kamer. Ik was toen ruim zestien jaar toen ik werd ontmaagd. Nou ja, het was een heel gedoe want mijn vriendje was ook dood nerveus en zijn piemel wilde niet stijf worden door dat gezeur met het condoom. Ik herinner me nog dat hij zich dood schaamde.

Toen heb ik hem een beetje geholpen, stel je voor, de lamme helpt de blinde en ja hoor, het ging opeens. Auw, auw, het deed wel pijn hoor, maar ik was vrouw geworden. Onze 'verkering' heeft geduurd tot hij van school ging. Toen was het afgelopen en ik weet nog dat ik heel verdrietig was. Ik ben toen zeker een half jaar zonder vriendje gebleven. Maar ik had het ook heel druk met sporten en dat hielp. Ik was nog maar net achttien jaar toen ik de zwarte band karate haalde en ik was goed op weg om kampioen van Noord-Holland te worden. Helaas is dat nooit zover gekomen. Maar ik ben nu 34 jaar en zo sterk als een paard. In de gevangenis heb ik elke dag getraind in mijn kleine cel. Dat heeft ook meegeholpen die vreselijk tijd door te komen.

Ik hoop dat jij ook aan sport doet en dat je nog steeds maagd bent. Maar de tijden veranderen, ja mijn lief kind, de tijden veranderen en de betere tijden staan nu voor de deur. Je liefhebbende moeder, xxxxx

Tegen de verwachting in sliep Aniek als een roos en werd om tien uur 's morgens gewekt door Shireen.

'Wake up, schoonheid.' Ze schudde haar vriendin voorzichtig wakker.

"Shit girl, nou al?" Met moeite opende ze haar ogen. "Dit was toch een vrije dag?"

"Maar niet om te verslapen meisje. Hier, een bak zwarte koffie zoals je die wil hebben en een peuk om de dag te beginnen."

'Aniek ging voorzichtig rechtop in de kussens zitten. "Een peuk, we waren toch opgehouden met roken?!"

"Maar nooit gezegd voor hoelang. Het is maar de vraag of we de tijd krijgen voor longkanker. Ik heb in elk geval vijftien sloffen in geslagen en dat moet genoeg zijn voor die paar weken."

"Ok, light 'm up baby."

Aniek nam een slok en inhaleerde de rook van haar sigaret. Zonder te hoesten. Alles was weer als vanouds.

"Heb je die kerels hier nog een beetje in hun kruis kunnen schoppen?"